

vytýkati právem nemohla. Slušelo proto stížnost pro bezdůvodnost zamítnouti.

Ad III. Podle toho, co bylo uvedeno ad II., byla právní situace po vydání rozhodnutí min. prací ta, že rozhodnutí zem. úřadu z 27. května 1932 bylo zrušeno potud, pokud obsahuje nesprávné právní poučení, takže zem. úřad byl podle uloženého mu příkazu povinen dodat stranám své rozhodnutí znovu, tentokrát však se správným právním poučením. Avšak žal. úřad změnil své původní rozhodnutí z 27. května 1932 a vyslovil rozhodnutím nař., že odkladný účinek stížnosti k nss-u nepřiznává.

Stížnost tu právem vytýká, že žal. úřad k tomuto výroku oprávněn nebyl a že jím zasáhl nezákonně do práv st-lů. Z rozhodnutí zem. úřadu z 27. května 1932 nabyli st-lé práva, takže úřad nemohl je odvolati, leda že by byl k tomu oprávněn podle §§ 83 nebo 86 nař. č. 8/1928 Sb. Že by však některý takový důvod byl dán, žal. úřad neuvádí, a také z nař. rozhodnutí jinak žádný podobný důvod pro změnu původního rozhodnutí neplyne. Je naopak patrné, že žal. úřad vycházel ze stanoviska, že rozhodnutím min. prací bylo jeho původní rozhodnutí z 27. května 1927 v celku odstraněno a že může tudíž rozhodnouti o žádosti za přiznání odkladného účinku stížnosti k nss-u zcela nově. V tom však se úřad podle toho, co bylo řečeno ad II., mylí a stížnost právem vytýká, že nař. rozhodnutím bylo její právo, jehož nabyla z pravoplatného (protože konečného) rozhodnutí z 27. května 1932, nezákonným způsobem porušeno.

Č. 11232.

Rybářství. — Vodní právo: I. * Prohlásí-li úřad slup na chytání ryb ve smyslu § 16 zák. z 9. října 1883 č. 22 z. z. čes. ex 1885 za propadlou, neplyne z toho pro uživatele slupi povinnost dopravit ji na určité místo. — II. Zákaz užívání slupi týká se každého, kdo jí užívá, třeba není vlastníkem jejím.

(Nález ze dne 25. dubna 1934 č. 14.519/32.)

Věc: Robert V. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek zákona na ochranu rybářství.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím st-li bylo uloženo odevzdati slup do 48 hodin u obecního úřadu v P., se zrušuje pro nezákonnost. Jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem okr. úřadu v Plzni z 8. dubna 1931 byl st-l uznán vinným přestupkem čl. III. vyhlášení býv. místodržitelství v Praze z 23. července 1913 č. 34 z. z., spáchaného neoprávněným užíváním slupi při mlýně v P., ježto zákaz užívání slupi pro tento mlýn vydaný byl potvrzen rozhodnutím býv. min. orby z 19. března 1909 a nálezem ss-u Budw. A 7092; st-l byl proto zmíněným nálezem okr. úřadu v Plzni ve smyslu § 16 zák. z 9. října 1883 č. 22 z. z. čes. ex 1885 odsouzen k pokutě 50 Kč event. k trestu vězení v trvání 5 dnů; současně byla slup ta podle cit. zákonného ustanovení prohlášena za propadlou a st-li uloženo, odevzdati ji do 48 hodin u obec. úřadu v P.

V odvolání z nálezů tohoto podaném namítal st-l jednak, že není vlastníkem mlýna v P. a slupi u mlýna toho se nacházející, ježto vlastníkem mlýna i slupi jsou František V. (bratr st-lův) a jeho manželka, kdežto st-l je jen pachtýřem mlýna a při uzavření pachtu v r. 1928 ani později mu nebylo sděleno, že dotyčné slupi nesmí býti používáno. Dále namítal st-l, že slupi té k chytání ryb vůbec neužíval, ježto v řece po celou dobu pachtu není ryb. St-l se tedy nedopustil přestupku a nejša vlastníkem mlýna, nemůže slupí disponovati a nemůže mu tudíž býti ukládána povinnost, aby slup odstranil.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání toto zamítnuto, ježto skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného je úředním šetřením a st-lovým částečným doznáním prokázána.

V důvodech poukazuje žal. úřad na čl. III odst. 6 vyhlášení býv. místodržitelství v Praze z 23. června 1913 č. 34 z. z., jímž mimo jiné je zakázáno používání slupí a na nálezu ss-u Budw. A 7092/09, jímž bylo rozhodnuto, že výjimka v tomto článku uvedená se na slup u mlýna v P. nevztahuje, takže se slupi té k chytání ryb nesmí používati. Ze všeobecného znění zákonných ustanovení (§§ 7 a 16 zák. z 9. října 1883 č. 22 z. z. čes. ai 1885, čl. III vyhlášky býv. místodržitelství z 23. června 1913 č. 34 z. z.) dovozuje žal. úřad, že není úmyslem jich trestati snad pouze majitele rybářského práva a pouze majitele rybářského náčiní proti zákazu užívaného, nýbrž každého, kdo zakázaného způsobu lovení ryb a zakázaného náčiní používá, takže pro posouzení skutkové podstaty uvedeného přestupku je zcela nerozhodno, zda st-l je majitelem či pachtýřem mlýna a slupi v P. K námitce st-lově, že nevěděl, že slupi té se nesmí používati, upozorňuje žal. úřad na čl. III cit. místodrž. vyhlášky, dále na cit. nálezu a na všeobecně známou zásadu, že neznalost platných zákonných ustanovení neomlouvá. Slupi používal st-l již tím, že ji ponechal ve vodě (i v době hájení), neodstranil ji a neučinil k chytání ryb nezpůsobilou, bez ohledu na to, zda st-l do ní fakticky ryby chytal či nikoli. Ostatně st-lovo tvrzení, že v řece ryb není, nezakládá se na pravdě, a st-l byl v každém případě povinen slup z vody odstraniti. K poslední námitce st-lově konečně podotkl žal. úřad, že podle § 16 cit. rybář. zákona všechny přístroje rybářské proti předpisu používané propadají ve prospěch státu bez ohledu na to, kdo je jejich majitelem.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Zákon z 9. října 1883 č. 22 z. z. z r. 1885, daný na zvelebení rybářství ve vnitrozemských vodách, zakazuje používání určitých způsobů lovení ryb buďto přímo (§ 6), nebo zmocňuje politický úřad zemský, aby pro jednotlivé vody nebo obvody vodní vydal další zákazy ve příčině způsobu lovení, lapadel a přístrojů k chytání ryb vůbec (§ 7). Na základě tohoto zákonného zmocnění vydány byly býv. místodržitelem pro král. České postupně vyhlášky ze 4. března 1908 č. 22 z. z., ze 2. srpna 1912 č. 59 z. z. a z 23. června 1913 č. 34 z. z., z nichž první stanovila jednak zákaz užívání slupí, jejichž otvory neměly určitých rozměrů, jednak zákaz stavení slupí s tím, že tento zákaz nevztahoval se na taková chytadla, před vydáním zákazu již stávající, jichžto trvání se zakládá na určitém zvláštním právním důvodu (čl. III č. 3 a 6). Rovněž vyhláš-

kou z r. 1913 zakázáno bylo používání slupí s tou výjimkou, že zákaz ten se nevztahuje na taková chytadla (slupí), která existovala již před vydáním zákazu vysloveného místodržitelskou vyhláškou ze 14. května 1897 č. 25 z. z., jichž trvání se zakládá na určitém zvláštním právním důvodu (staré výsady listinné, vrchnostenské nebo úřední povolení).

Přestupky předpisů zák. č. 22 z. z. z r. 1885 i předpisů na základě zákona tohoto vydaných jsou postaveny pod trestní sankci § 16 cit. zák., při čemž současně bylo stanoveno, že mimo jiné i při přestupcích zákazů, vydaných na základě § 7 cit. zák., mají přístroje rybářské proti předpisu užívané býti prohlášeny za propadlé.

Z ustanovení těchto vyplývá, že užívání slupí je zásadně zakázáno a sice bez ohledu na to, kdo jich užívá, a tedy bez ohledu na to, zda uživatel je jejich vlastníkem či pachtýřem, a že ze zákazu jsou vyjmuty toliko slupí, které existovaly před vydáním vyhlášky ze 14. května 1897 č. 25 z. z. a jejichž trvání se zakládá na zvláštním právním důvodu, t. j. na staré výsadě listinné, nebo na vrchnostenském nebo úředním povolení. Je-li tedy používání slupí zásadně zakázáno a neuplatňoval-li st-l v řízení správním žádnou z výjimek z tohoto zákazu pro slup, o niž se v daném případě jedná, zejména neuplatňoval-li, že trvání této slupí se zakládá na zvláštním právním důvodu ve smyslu čl. III č. 6 místodržitelské vyhlášky z 23. června 1913 č. 34 z. z., t. j. na staré výsadě listinné, na vrchnostenském nebo úředním povolení, pak platil zákaz ten i pro tuto slup a dopustil se st-l užíváním takové zakázané slupí přestupku, při čemž okolnost, zda st-l je jejím vlastníkem či pachtýřem a okolnost, zda st-l věděl o tom, že používání slupí této bylo již rozhodnutím min. orby z 19. března 1909 č. 10520 zakázáno a že stížnost proti rozhodnutí to-muto podaná byla již nálezem ss-u Budw. 7092 A zamítnuta, je pro posouzení věci zcela irrelevantní. Vzhledem ke zmíněnému zákonnému zákazu bylo naopak věci st-lovou, aby se napřed ubezpečil, zda zákaz ten se na jeho slup nevztahuje.

Namítá-li tedy stížnost, že st-l nemohl býti pro užívání této slupí trestán proto, že není jejím vlastníkem a že mu nebylo ani při uzavření pachtu ani později sděleno, resp. že si nebyl toho vědom, že užívání slupí té není dovoleno, jsou okolnosti tyto pro posouzení věci nerozhodné, a není pak tu ani žádné vady řízení, když žal. úřad tyto pro posouzení věci nerozhodné okolnosti nezjišťoval.

Uplatňuje-li pak st-l teprve ve stížnosti k nss-u námitku, že zákaz používání slupí se nevztahuje na takové slupí, které již stávaly před prvním vydáním zákazu místodr. vyhláškou ze 14. května 1897 a jichž trvání se zakládá na určitém právním důvodu, uplatňuje tím okolnosti, kterých neuplatňoval v řízení správním a o kterých tedy žal. úřad nerozhodoval. Nemůže tedy nss vzhledem k předpisu § 5 zák. o ss o námitce této vůbec jednati, i kdyby ji bylo možno považovati za náležitě konkretisovanou přes to, že stížnost ani netvrdí, na kterém určitém zvláštním právním titulu trvání slupí té spočívá.

Stížnost namítá arcíř dále, že st-l dotyčné slupí vůbec neužíval, že o tom nabídl důkaz svědky, a spatřuje vadnost řízení v tom, že žal. úřad tyto st-lem nabízené důkazy neprovedl. Ani tuto námitku neshledal nss důvodnou. — — —

Vedle nálezu o vině a trestu obsahuje nař. rozhodnutí ještě jednak výrok, že slup propadá ve prospěch státu, jednak výrok, že st-l je povinen odevzdati slup tu do 48 hodin u obecního úřadu v P. Proti prvnímu výroku nemá stížnost stížních bodů a nemohl se tedy nss výrokem tím vůbec zabývat.

Proti výroku druhému pak namítá stížnost, že st-li nemůže býti ukládána povinnost, aby slup z vody odstranil a odevzdal ji u obecního úřadu v P., ježto st-l nejso vlastníkem nemůže slup odstraniti.

Námitce této dal nss za pravdu již proto, že i když zákon č. 22 z. z. z r. 1885 úřadům ukládá, aby přístroje rybářské proti předpisu užívané byly nálezem prohlášeny za propadlé, neplyne z předpisu toho nikterak povinnost, že by ten, kdo přístrojů těch užívá, byl povinen je na určité místo dopravit.

Pokud tedy nař. rozhodnutím bylo st-li uloženo, aby slup do 48 hodin odevzdal u obecního úřadu v P., nemá rozhodnutí to oporu v zák., a slušelo je proto v této části zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.233.

Školství (Slovensko): Povinnost obce (města) zříditi školu pro děti bydlící v odlehlých »Kopanicích«, k obci náležejících (§§ 23 a 47 zák. čl. XXXVIII:1868)?

(Nález ze dne 25. dubna 1934 č. 8345.)

Věc: Římsko-katolická školská stolice v K. a město K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o uzavření školy na K.-ských Kopanicích a o zřízení školy obecní.

Výrok: Stížnosti zamítají se pro bezdůvodnost.

Důvody: Na základě oznámení ředitelství státní ludové a měšťanské školy v K., že začátkem školního roku 1931/32 bylo v K.-Kopanicích 80 školou povinných nezaškolených dětí, vyzval referát min. školství v Bratislavě výnosem z 23. prosince 1930 školský inspektorát v Šahách, aby cestou příslušného okr. úřadu vyzval obec K., aby ve smyslu § 23 a 47 zák. čl. XXXVIII:1868 postarala se o normální zaškolení těchto dětí zřízením a vybudováním školy obecní.

Po dalším šetření vykonaném u okr. úřadu v Krupině vydal pak tento dne 24. září 1931 výměr, jímž ve smyslu §§ 23 a 45 zák. čl. XXXVIII:1868 nařídil obci K., aby bezodkladně zřídila a vybudovala svým nákladem na Kopanicích školu obecní. Současně zakázal další vyučování v nynější dočasné škol. budově v Kopanicích. V důvodech bylo uvedeno: »Podle zprávy škol. inspektorátu v Šahách je na Kopanicích obce K. 80 školou povinných dětí, které nejsou t. č. zaškoleny. Řím.-kat. ludová škola na Kopanicích není školou veřejnou ve smyslu zák. čl. XXXVIII:1868 ani soukromou ve smyslu §§ 16—21 cit. zák., ale nutno ji ve smyslu výnosu uh. min. vyuč. z 23. října 1891 č. 40584 považovati za pokoutní, následkem čehož zakazuje se v řečené škole další vyučování.«